

TARTALOMJEGYZÉK

- 3 PINTES GÁBOR: MINDEN ÉVBEN ÚJRAKEZDÉS – AVAGY KÖTÉLTÁNC AZ ÖNMEGSEMMISÍTÉS ÉS A MÁSOKTÓL VÁRT MEGMENTÉS KÖZÖTT
- 4 MOLNÁR MÁRTA: BESZÉLGETÉS KLEMEN CECÍLIÁVAL
- 6 KOMJÁTI ILONA: A GYERMEKKÖZPONTÚ ÓVODAI NEVELÉS FŐBB ISMÉRVEI
- 8 PÁZMÁNY ANNAMÁRIA: ÓVODAKEZDÉS, BESZOKTATÁS
- 10 RABEC ISTVÁN – URBÁN PÉTER: GÓLYAHÁTON AZ ÚJ ISKOLÁBA?
- 11 STRÉDL TERÉZIA: A NEVELÉS ÉS PROBLÉMÁI
- 14 PINTES GÁBOR: A NEVELÉSI JELLEGŰ PROBLÉMÁKRA VALÓ FELKÉSZÜLTSG – A TANÁRKÉPZÉS SZEMPONTJÁBÓL
- 16 LADNAI ATTILÁNÉ SZERENCSES ANITA: ÉRZELMEK, MOTIVÁCIÓ ÉS BÖLCSÉSSÉG – AVAGY A POZITÍV OKTATÁS 'SAVA ÉS BORSA' (1. RÉSZ)
- 18 L. RITÓK NÓRA: A SZOCIÁLIS KOMPETENCIÁK FEJLESZTÉSÉRŐL
- 20 ZOLCZER PÉTER: NYELVTANULÁSI STRATÉGIÁK (3. RÉSZ)
- 21 KÖVECSESNÉ DR. GÓSI VIKTÓRIA: A KOOPERATÍV TANULÁS SZEREPE, JELENTŐSÉGE AZ OKTATÁSI FOLYAMATBAN
- 25 KELE ILDIKÓ: BENEDEK ELEK MESEHŐSEI
- 27 TÍMÁR LÍVIA: A TÖBBJELENTÉSŰ, AZONOS ALAKÚ SZAVAK GYAKORLÁSA
- 28 CSICSAY ALAJOS: NÉHÁNY GONDOLAT A HALAKRÓL
- 29 TÓTH TIBOR – VARGA TAMÁS: A SZITUÁCIÓS VAGY SZEREPJÁTÉK MINT OKTATÁSI-NEVELÉSI MÓDSZER ALKALMAZÁSA A FÖLDRAJZ ÓRÁN
- 31 BOGNÁR ADRIANNA: MIHÁLY-NAP AZ ÓVODÁBAN
- 32 STIRBER LAJOS: FENNÁLLÁSÁNAK 25. ÉVFORDULÓJÁT ÜNNEPELTE AZ IPOLYSÁGI SZONDY GYÖRGY GIMNÁZIUM BARTÓK BÉLA IFJÚSÁGI VEGYESKARA
- 33 ANGYAL LÁSZLÓ: NEMZETKÖZI PROJEKTTALÁLKOZÓ VILNIUSBAN
- 34 TEHETSÉGEK
- 36 LEGKREATÍVABB ISKOLAI RENDEZVÉNY
- 37 HÁZUNK TÁJA

PINTES GÁBOR

MINDEN ÉVBEN ÚJRAKEZDÉS – AVAGY KÖTÉLTÁNC AZ ÖNMEGSEMMISÍTÉS ÉS A MÁSOKTÓL VÁRT MEGMENTÉS KÖZÖTT

Ahogy minden esztendő január első napja a polgári év kezdetét jelöli, „szeptember elseje” (ami Szlovákiában specifikusan a második napra esik) az újrakezdés és újraindulás lehetőségét és esélyét közvetíti az iskola világában. A nyári szünidő és a szabadság ideje valahogy mindenkiben elhint némi reményt arra vonatkozóan, hogy az elkövetkező tíz-tizenkét hónap jobb lesz a korábbinál, sikerül orvosolni olyan problémákat, melyek a közelmúltban sokkal inkább bénították a pedagógiai munkát, semmint előrehaladást és fejlődést tettek volna lehetővé.

Fogalmazhatnák persze úgy is, s talán egyszerűbb is lenne, hogy a változás szele lengi be szeptember első napjaiban nemcsak az iskolák folyosóit, tantermeit, de az ott dolgozó tanárok, diákok és szülei elméjét, tudatát, szellemét. Nincs ez másként idén sem. Az újrakezdésben és újraindulásban viszont mindig benne rejtőzik a múlt öröksége és hagyatéka, ami gyakorlatilag lehetetlenné teszi az abszolút értelemben vett „nulláról való indulást”. Gyakran hangoztatják, hogy ne a múltban és a múltból éljünk, hanem tekintetünket és figyelmünket a jövő felé irányítsuk. Ez persze nagyon szép jelszó meg életfilozófia, de figyelmen kívül hagyja azt, hogy minek és kinek köszönhetjük a jelen helyzetünket. Az biztos, hogy nem túl hatékony hozzáállás, ha valaki egyfolytában csak a múltban él. A kulturális és történelmi emlékezet viszont lehetőséget nyújt teljesen más dimenziókban látni és megélni mind a jelent, mind a jövőt.

Sok felvidéki magyar iskola legégetőbb problémái közé tartozik az alacsony diáklétszámok miatti megszűnés veszélye. Emellett nem elhanyagolható a kerettantervek oly mértékű és módú deformációja sem, mely az alapiskolák első évfolyamaiban az anyanyelv oktatását az idegen nyelv(ek) oktatásának szempontjaival kívánja összemოსni. Ezek nagyon komoly problémák, és orvoslásuk első-

rendű prioritást kell, hogy élvezzen. A problémákat viszont differenciálni kell – és látni bennük saját helyzetünket is. A helyzet elemzésének egyik kiindulópontja, hogy miért is jutottunk el idáig, miért alakulhatott ki olyan helyzet, mely azonnali beavatkozást és tűzoltást igényel. Lehet, hogy provokatívnak tűnik majd a kérdés, de mégis felteszem: milyen mértékben okolhatunk a kialakult helyzetért másokat, és milyen arányban vagyunk mi magunk is bűnrészesek? Nem vonom kétségbe, hogy komoly ellenszélben nem könnyű, sőt gyakran lehetetlen végezni a mindennapi pedagógiai munkát, de...

...de kit okolhatunk leginkább azért, hogy sok felvidéki magyar iskola egyre inkább elnéptelenedik? A megsemmisítőnek titulált rendelkezések csak az utolsó szöveget jelentenék ezen iskolák koporsójában. Az út, ami idáig vezetett, inkább nevezhető önmegsemmisítőnek, semmint külső erőszaknak. Segítséget, támaszt, megértést várni, kérni, igényelni ilyen helyzetben talán kissé szánalmas dolog is. A megoldás kulcsa a mi kezünkben van. Csak akkor leszünk saját sorsunk és jövőnk alakítói, ha minden felvidéki magyar család meghozza az egyetlen helyes és logikus döntést gyermeke iskoláztatásáról. Ezzel megszűnhet a másoktól való függőség, és a probléma lényege talán tárgyaltanná is válhat. A megmentést ne másoktól várjuk, tegyük meg azt mi magunk!

Persze, ne feledjük a korábban már említett időbeli vonatkozásokat sem. Sokminden már nem visszafordítható, időutazásra lehetőség nincs. Van viszont józan ész és felelősségtudat, mellyel sokat tehetünk azért, hogy a közeljövőben a létünket érintő gondok, problémák ne sokasodjanak. Kis szerencsével akkor elkezdhetünk olyan részterületekkel is foglalkozni, melyek az iskoláinkban folyó munkát nem csak lehetővé, de jobbá és hatékonyabbá is tehetik.